

חק לישראל – פרשת תזריע יום ד'

תורה – ויקרא פרק יג'

(ח) וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה פְּשִׁתָּהּ הַמְּסֻפַּחַת בְּעוֹר וְטִמְאוֹ הַכֹּהֵן צָרְעַת הוּא: (ח)
 וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה פְּשִׁתָּהּ הַמְּסֻפַּחַת בְּעוֹר וְטִמְאוֹ הַכֹּהֵן צָרְעַת הוּא: (ח) וַיִּחְזִי כַּהֲנָא וְהָא אוֹסַפֵּת
 עֲדִיתָא בְּמִשְׁכַּא וְיִסְאֲבִינְיָה כַּהֲנָא סְגִירוּתָא הִיא:

(ט) נִגְעַת צָרְעַת כִּי תִהְיֶה בְּאָדָם וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן: (ט) נִגְעַת צָרְעַת כִּי תִהְיֶה בְּאָדָם
 וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן: (ט) מִקְתִּישׁ סְגִירוֹ אָרִי תִּהְיֶה בְּאֲנָשָׁא וַיִּתְּנִי לֹות כַּהֲנָא:

(י) וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה שְׂאֵת לְבָנָהּ בְּעוֹר וְהִיא הַפֶּכֶה שְׂעוֹר לָבָן וּמִחִית בְּשׂוֹר חִי
 בְּשִׂאֵת: (י) וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה שְׂאֵת לְבָנָהּ בְּעוֹר וְהִיא הַפֶּכֶה שְׂעוֹר לָבָן וּמִחִית בְּשׂוֹר חִי
 בְּשִׂאֵת: (י) וַיִּחְזִי כַּהֲנָא וְהָא עֲמָקָא חוֹרָא בְּמִשְׁכַּא וְהִיא הַפֶּכֶת שְׂעוֹר לְחוֹר וְרִשָּׁם בְּסָרָא חִיתָא בְּעֲמָקָתָא:

(יא) צָרְעַת נוֹשֶׁנֶת הוּא בְּעוֹר בְּשׂוֹר וְטִמְאוֹ הַכֹּהֵן לֹא יִסְגְּרֶנּוּ כִּי טִמְאָ הוּא: (יא)
 צָרְעַת נוֹשֶׁנֶת הוּא בְּעוֹר בְּשׂוֹר וְטִמְאוֹ הַכֹּהֵן לֹא יִסְגְּרֶנּוּ כִּי טִמְאָ הוּא: (יא) סְגִירוֹת עֲתִיקָא הִיא
 בְּמִשְׁכָּא בְּסָרִיָּה וְיִסְאֲבִינְיָה כַּהֲנָא לֹא יִסְגְּרִינְיָה אָרִי מְסָאָב הוּא:

(יב) וְאִם פְּרוּחַ תִּפְרַח הַצָּרְעַת בְּעוֹר וְכִסְתָּהּ הַצָּרְעַת אֵת כָּל עוֹר הַנִּגְעַת מִרְאֹשׁ
 וְעַד רִגְלָיו לְכָל מִרְאֵה עֵינָי הַכֹּהֵן: (יב) וְאִם פְּרוּחַ תִּפְרַח הַצָּרְעַת בְּעוֹר וְכִסְתָּהּ
 הַצָּרְעַת אֵת כָּל עוֹר הַנִּגְעַת מִרְאֹשׁ וְעַד רִגְלָיו לְכָל מִרְאֵה עֵינָי הַכֹּהֵן: (יב) וְאִם מְסָאָב תִּסְגִּי
 סְגִירוּתָא בְּמִשְׁכַּא וְתַחֲפִי סְגִירוּתָא יֵת כָּל מִשְׁכָּא מִקְתִּישָׁא מְרִישִׁיָּה וְעַד רִגְלֹוֹהִי לְכָל חִיזוֹ עֵינָי כַּהֲנָא:

(יג) וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה כִסְתָּהּ הַצָּרְעַת אֵת כָּל בְּשָׂרוֹ וְטִמְאוֹ הַכֹּהֵן לֹא יִסְגְּרֶנּוּ כִּי טִמְאָ הוּא: (יג)
 לָבָן טְהוֹר הוּא: (יג) וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה כִסְתָּהּ הַצָּרְעַת אֵת כָּל בְּשָׂרוֹ וְטִמְאוֹ הַכֹּהֵן לֹא יִסְגְּרֶנּוּ
 כִּי טִמְאוֹ הוּא: (יג) וַיִּחְזִי כַּהֲנָא וְהָא חֲפַת סְגִירוּתָא יֵת כָּל בְּסָרִיָּה וַיִּדְבִּי יֵת מִקְתִּישָׁא כְּלִיָּה
 אֲתַהֲפִיף לְמַחְוֹר דְּכִי הוּא

רש"י

(ח) וטמאו הכהן – ומשטמאו הכהן הוא מוחלט וזקוק לכפרים ולתגלחת ולקרבת האומר צפ' זאת תהיה: צרעת היא – המספחת הזאת: צרעת – לשון נקבה נגע – לשון זכר:

(י) ומחית – שנימיני"ט זלע"ז שנהפך מקלת הלבון שבתוך השאת למראה צר אף הוא סימן טומאה שער לבן כלל מחיה ומחיה כלל שער לבן ואע"פ שלא נאמרה מחיה אלא

צשאת אף בכל המראות ותולדותיהן הוא סימן טומאה:
 (יח) צרעת נושנת היא – מכה ישנה היא תחת המחיה וחצורה זו נראית כריאה מלמעלה ותחתיה מלאה לחה שלא תאמר הואיל ועלתה מחיה אטהרנה:
 (יז) מראשו – של אדם ועד רגליו: לכל מראה עיני הכהן – פרט לכהן שחשך מאורו:

נביא – מלכים ב' פרק ה' יג'–יח'

(יג) וַיִּגְשׁוּ עֲבָדָיו וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו וַיֹּאמְרוּ אֲבִי דָבָר גְּדוֹל הַנְּבִיא דָבָר אֵלֶיךָ הַלֹּוא
 תַעֲשֶׂה וְאָף כִּי אָמַר אֵלֶיךָ רַחֵץ וְטָהַר: (יג) וַיִּקְרִיבוּ עֲבָדָיו וּמְלִילוֹ עִמָּיה וַאֲמָרוּ מִרִי
 אֵלֶּוּ פִתְגָמָא רַבָּא נְבִיא מְלִיל עִמְךָ הֲלֹא תַעֲבִיד וְאָף אֱלֹהִין דְּאָמַר לְךָ טְבוּן וְאֵתְסִי:

חק לישראל – פרשת תזריע יום ד'

(יז) בַּנֶּפֶל אוֹיְבֵיךָ (אוֹיְבֵיךָ) אֶל תִּשְׁמַח וּבִכְשָׁלוֹ אֵל יִגַּל לְבָבְךָ: (יח) בַּמַּפְלוֹתֶיהָ דַּבְעִיל דַּבְּבָךְ לֹא תַחֲדִי וְכִד יִתְקַל בְּבִישְׁתָּא לֹא יִדוּץ לְבָבְךָ:

(יח) פֶּן יִרְאֶה יְהוָה וְרַע בְּעֵינָיו וְהָשִׁיב מֵעֲלֵיו אָפוֹ: (יח) דְּלֹא יִבָּאשׁ בְּאִפּוּי דַּאֲלֵהָא כִּד יַחֲזָה וְיַהֲפֹךְ רִגְזִיהָ מִנִּיהָ:

רס"י

(יג) אֲכַל כֹּל בְּנֵי דְבָשׁ – כְּלוּמַר לְרַךְ בְּנֵי חֹדֶם רֹדֵף לְאֲכֹל דְּבָשׁ כִּי טוֹב הוּא אֲרָף: (יד) כֵּן דַּעַת חֲכָמָה לְנַפְשָׁךְ – וְכַסֵּם שְׂאֵתָה רֹדֵף לְאֲכֹל דְּבָשׁ כֵּן תַּהֲרֵךְ רֹדֵף לְדַעַת חֲכָמָה. אִם מִלְּאֵת – אֲוֵתָהּ, אִזּוּ יֵשׁ אַחֲרֵיהּ:

משנה – בבא בתרא פרק ז'

(א) הָאוֹמֵר לְחֻבְרוֹ בֵּית כּוֹר עֶפְרָא אֲנִי מוֹכֵר לָךְ, הָיָה שָׁם נִקְעִים עֲמֻקִּים עֲשָׂרָה טְפָחִים אוֹ סְלָעִים גְּבוּהִים עֲשָׂרָה טְפָחִים, אֵינָן נִמְדָּדִין עִמָּהּ. פְּחוֹת מִכָּאן, נִמְדָּדִין עִמָּהּ. וְאִם אָמַר לוֹ כְּבֵית כּוֹר עֶפְרָא, אֶפְלוֹ הָיָה שָׁם נִקְעִים עֲמֻקִּים יוֹתֵר מֵעֲשָׂרָה טְפָחִים אוֹ סְלָעִים גְּבוּהִין יוֹתֵר מֵעֲשָׂרָה טְפָחִים, הָרִי אֶלּוֹ נִמְדָּדִין עִמָּהּ:

זיה פירות צעי ליה: נקעים – צקעים עמוקים או סלעים גבוהים י'. וכגון שרצני ד' על ד' דהוי מקום חשוב: אין נמדדין עמה – ונריך שיתן לו בית כור שלם מקרקע חלק שאין אדם רואה ליתן מעותיו במקום אחד ויראה לו כשנים ושלשה מקומות: כזית כור – משמע כמו שהוא בין סלעים בין עפר:

רע"ב – (א) האומר לחבירו בית כור עפר – מדה בית כור הוא חמשה וצדעים אלף אמה שחצר המשכן היה בית סאתים. והיה מאה על חמשים וכור שלשים סאין: עפר – הרצוי לזריעה משמע. אבל אם אמר בית כור סתם. או בית כור קרקע אפילו היה כולו סלעים הגיעו לשמא לצנות בית או למשטח

(ב) בֵּית כּוֹר עֶפְרָא אֲנִי מוֹכֵר לָךְ מִדָּה בְּחֻבְלָא, פָּחַת כָּל שְׂהוּא, יִנְבָּה. הוֹתִיר כָּל שְׂהוּא, יִחֲזִיר. אִם אָמַר הֵן חֶסֶר הֵן יִתֵּר, אֶפְלוֹ פָּחַת רִבְעֵי לְסָאָה אוֹ הוֹתִיר רִבְעֵי לְסָאָה, הִגִּיעוּ. יוֹתֵר מִכָּאן, יַעֲשֶׂה חֲשִׁבּוֹן. מֵה הוּא מִחֲזִיר לוֹ, מְעוֹת. וְאִם רָצָה, מִחֲזִיר לוֹ קֶרְקַע. וְלָמָּה אָמְרוּ מִחֲזִיר לוֹ מְעוֹת, לְיַפּוֹת פָּחוּ שֶׁל מוֹכֵר, שְׂאֵם שִׁיר בְּשָׂדֵה בֵּית תִּשְׁעָה קַבִּין וּבִגְנָה בֵּית חֲצִי קַב, וּכְדָבְרֵי רַבִּי עֲקִיבָא בֵּית רִבְעֵי, מִחֲזִיר לוֹ אֵת הַקֶּרְקַע. וְלֹא אֵת הָרִבְעֵי בְּלִבָּד הוּא מִחֲזִיר, אֶלָּא אֵת כָּל הַמּוֹתֵר:

הקרקע כלמפ' ואזיל: אם אמר לו – מוכר ללוקח בית כור עפר אני מוכר לך הן חסר הן יתר בכך וכך דמים ולא אמר לו מדה בחבל: אפילו פחת או הויתר רובע קב – לכל סאה דהיינו שלשים רביעיות לבית כור הגיעו. ומדחגי תנא אפילו פחת רובע לסאה ולא תני אפילו פחת שבעה קבין ומחאה לכור שמעינן מינה לאפילו במכירה מועטת. כגון

רע"ב – (ב) מדה בחבל – כלומר צלמאוס אני מוכר לך שדה זו שיש בו בית כור עפר כמו שמודדים במדה החבל לא פחות ולא יותר: פחת כל שהוא – שלא היה באותו שדה בית כור שלם. המקה קיים וינכה המוכר כפי הפחת: הויתר – קרקע כל שהו על בית כור יחזיר למוכר הקרקע שהויתר או דמי

חק לישראל – פרשת תזריע יום ד'

ליה האזי קרקע כדאמרי' (דף יא) דבית ט' קבין חסוב להיות נקרא שדה אז אין מחזיר לו מעות אלא המוכר נוטל את הקרקע שלו ושמעינן ממתני' דשבעת קבין ומחאה לכור שהוא רובע הקב לכל סאה הוא מחיל'. משבעה קבין ומחאה עד תשעה קבין ולא עד בכלל יעשה חשבון. תשעה קבין או יותר יחזיר קרקע: ולא את הרובע – ה"ק היכא דאמרן יעשה חשבון. או יחזיר קרקע לא את המותר בלבד הוא מחזיר אלא גם כל השלשים רביעיות של בית כור היתרים הוא מחזיר דכיון דאיכא קרקע חסוב זין הכל לא מחיל מידי:

(ג) מִדָּה בַחֲבֵל אֲנִי מוֹכֵר לָךְ הֵן חֶסֶד הֵן יִתֵּר, בְּטֵל הֵן חֶסֶד הֵן יִתֵּר מִדָּה בַחֲבֵל. הֵן חֶסֶד הֵן יִתֵּר מִדָּה בַחֲבֵל הֵן חֶסֶד הֵן יִתֵּר, דְּבִרְי בֶן נָנִס. בְּסִימְנֵי וּבְמִצְרֵי, פְּחוּת מִשְׁתּוֹת, הִגְיֵעוּ. עַד שְׁתּוֹת, יִנְכָּה:

דמספקא להו אי תפוס לשון ראשון. או לשון אחרון. ונוטל הלוקח בפחות שצשעורין. והלכה כחכמים: בסימניו ובמצריו – אמר לו בית כור עפר אני מוכר לך. בתוך הסימנים והמצרים האלה: הכי גרסינן פחות משתות הגיעו עד שתות ינכה – והכי פירושא אס פיחת מן הבית כור שתות. וכל שכן פחות משתות הגיעו. אבל יותר על שתות. ולמטה עד שתות ולא שתות בכלל ינכה:

(ד) הָאוֹמֵר לְחֵבְרוֹ חֲצִי שְׂדֵה אֲנִי מוֹכֵר לָךְ, מִשְׁמַנִּין בֵּינֵיהֶן וְנוֹטֵל חֲצִי שְׂדֵהוּ. חֲצִייה בְּדָרוֹם אֲנִי מוֹכֵר לָךְ, מִשְׁמַנִּין בֵּינֵיהֶן וְנוֹטֵל חֲצִייה בְּדָרוֹם וְהוּא מְקַבֵּל עָלָיו מְקוֹם הַגֶּדֶר, חֲרִיץ וּבֶן חֲרִיץ. וְכַמָּה הוּא חֲרִיץ, שְׂשֵׁה טְפָחִים. וּבֶן חֲרִיץ, שְׂלֹשָׁה:

עידית משני קבין זיבורית. ואף על פי שדמי שניהן שוין: חליה שבדרום אני מוכר לך – אין שמין כל השדה כהה' דריש' אלא שמין כמה שיה חלי השדה שבדרום זין טוב זין רע. וכנגד מה ששדה חליה שבדרום נותן לו מוכר ללוקח בכל רוח שיראה מן הגרוע שיש לו ליד לוקח על התחונה. ושמא הכי קאמר ליה מה ששדה חלי שבדרום אני מוכר לך בקרקע שלי בכל מקום שארצה: ומקבל עליו – הלוקח לתת מקום בחלי שדה זו שקנה

בית סאה אני מוכר לך הן חסר הן יתר אס פיחת רובע או הוסיף רובע הגיעו. ואי אמר בית כור סתם סתמא נמי כהן חסר הן יתר דמי: יותר מכאן – יותר מרובע לכל סאה אס הותר יעשה חשבון יחזיר כמה הותר על בית כור וכמה שוים לפי חשבון שמכר את בית כור: ולמה אמרו יחזיר לו מעות – שמן הדין אין להחזיר לו אלא קרקע שהרי לא קנה הלוקח אלא בית כור בלבד. ולא תקנו חכמים יתן לו מעות כנגד זה היתר אלא לייפות כמו של מוכר שלא יפסיד אותו קרקע מועט ללא חזי ליה למידי: שאס שיי – בבית כור שדה בית תשעה קבין דהשתא חזי

רע"ב – (ג) מדה בחבל וכו' – האומר לחזירו שתי לשונות הללו הסותרים זה את זה. מדה בחבל. למשמע בלמאס הן חסר הן יתר. למשמע ללא קפיד על מעט פחות או יותר. בטל ל' אחרון שהוא הן חסר הן יתר. את לשון ראשון שהוא מדה בחבל. ואפילו פיחת רובע לסאה או הותר רובע לסאה הגיעו: דברי בן ננס – דס"ל תפוס לשון אחרון ופליגי רבנן עליה ואמרי הלך אחר פחות שבלשונות. זין ראשון זין אחרון.

רע"ב – (ד) משמנין ביניהם – רואין המקום השמן שבשדה זו ונוטל אותו המוכר. ליד לוקח על התחונה וכנגדו נותן ללוקח מן המקום הגרוע כמו ששדה המקום השמן שנטל המוכר. לדי קאמר ליה חלי שדה אני מוכר לך. כדי דמי חלי שדה קאמר ליה. ואס היתה בת מאה אמה במאה דינרין. ויש זה שלשים אמה מקום שמן ששדה חמשים דינרין. נוטלו המוכר. ונותן ללוקח שבעים אמה מן הגרוע בחמשים דינרין. ונפקא מינה דרואה אדם בקב

חק לישראל – פרשת תזריע יום ד'

למעלה על שפת השני ואי עבד בן חריץ ולא עבד חריץ איידי דקטין קיימא אשפתא וקפלה. וכמה בין חריץ לבין בן חריץ טפת:

לעשות גדר וחריץ ובן חריץ. תרוייהו אחורי הגדר מבחוץ. כדי שלא תהא חיה קופלת ונכנסת בשדה. לאי עבד חריץ ולא עבד בן חריץ. איידי דחריץ רווח נכנסת בתוכו וקופלת

גמרא – בבא בתרא דף קז ע"ב

א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן לוקח נוטל כחוש שבו א"ל רבי חייא בר אבא לרבי יוחנן והא אנן משמנין ביניהן תנן א"ל אדאכלת כפנייתא בבבל תרגימנא מסיפא דקתני סיפא חציה בדרום אני מוכר לך משמנין ביניהן ונוטל חציה בדרום ואמאי משמנין ביניהן והא חציה בדרום אמר ליה אלא לדמי ה"נ לדמי: מקבל עליו מקום גדר כו': תאנא חריץ מבחוץ ובן חריץ מבפנים וזה אחורי גדר כדי שלא תהא חיה קופעת ולעביד חריץ ולא לעביד בן חריץ איידי דרווח קיימא בגויה וקפצה ולעביד בן חריץ ולא לעביד חריץ איידי דקטין קיימא אשפתיה וקפצה וכמה בין חריץ לבן חריץ טפת:

רש"י על הגמרא

משמנין דקתני לדמי כלפרישנא כלו' מה ששוא חצי שדה מכרתי לו ומיהו רישא שמין כל השדה ואם שוה ק' דינר נתן מוכר ללוקח מה ששוא נ' דינר במקום הכחוש בשדה וסיפא דמתני' לאמר לו חליה שצדכוס אין שמין כל השדה אלא חליה שצדכוס נתן המוכר ללוקח באיזה רוח שירצה דהיינו בכחוש ליד הלוקח תמיד על התחונה: כדי שלא תהא חיה קופלת – על הגדר איצטרך חריץ ובן חריץ: ולעבד חריץ – דהשתא נמי לא קפלה שהחריץ מרחיקה מן הגדר: איידי דרווח – ששה טפחים נכנס לתוכו ונמשכת מעט לאחוריה וקופלת: קיימא אשפתיה – החילוה:

לוקח נוטל כחוש – יד הלוקח על התחונה לפיכך נתן המוכר ללוקח המקום הגרוע שצדכוס שדה דלמא דמי חלי השדה אמר לו לפיכך נוטל מן הכחוש יותר מן החלי כדי דמי חלי השדה: והאנן משמנין ביניהן תנן – דמשמע יד שניהן שוה ליטול זה כשומא שנוטל זה מן היפה ומן הכחוש: אדאכלת כפנייתא – תמרים צבצב שהיית מעדן עלמך ולא היית עוסק בתורה ומקנתרו היה: תרגימנא – לרישא מסיפא: אמאי משמנין ביניהן – כלומר אם כדצריך כן הוא לחצי שדה אני מוכר לך ממש הוא למה משמנין ימתחו קו המדה ויטול הלוקח חליה בדרום הן כחוש הן שמן אלא שמע מינה דהאי

זוהר – תזריע דף מט' ע"ב

אמר רבי יצחק, הכי תנינן, נגע צרעת. נגע הוא דינא תקיפא שריא בעלמא. צרעת: סגירו. כמה דאת אמר, סגירו דנהורא עלאה. סגירו דטיבו עלאה, דלא נחית לעלמא. פי תהיה באדם, באדם סתם. והובא אל הפה. דא כהן דלתתא, דהוא אתתקן למפתח ההוא סגירו, ולאדלקא בוצינא

חק לישראל – פרשת תזריע יום ד'

דישתכחו על ידוי ברכו לעילא ולתתא. ויתעבר ויסתלק ההוא נגע, וישרי נהירו דרחמי על כלא, ובגין כך והובא אל הפהו:

אמר רבי אבא, חמינא לאינהו בני עלמא, דלא משגחו, ולא ידעין ביקרא דמאריהון, פתיב בהו בישראל, (ויקרא כ) אשר הבדלתי אתכם מן העמים להיות לי. וכתיב, (ויקרא כ) והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני יי. אי אינון מתרחקו, אן הוא קדושה דלהון, הא רעותא דלהון אתרחקת מניה. וקרא אכריז ואמר, (תהלים לב) אל תהיו פסוס כפרד אין הביו, במה אתפרשן בני נשא מסוס ופרד, בקדושה דגרמניהו, לאשתכחא שלימין ורשימין מכלא:

ועל דא זונגא דבני נשא הוא בזמנין ידיעו, לכונא רעותא לאתדבקא ביה בקודשא בריך הוא. והא אתערו, בפלגות ליליא קודשא בריך הוא עאל בגנתא דערן, לאשתעשעא עם צדיקיא, וכנסת ישראל משפחת ליה לקודשא בריך הוא, והיא שעתא דרעותא לאתדבקא בהו:

וחבריא דמשתדלי באורייתא, משתתפי בה בפנסת ישראל, לשבחא למלכא קדישא, ואתעסקו באורייתא, שאר בני נשא פדין עידן רעותא לאתקדשא בקדושה דקודשא בריך הוא, ולכונא רעותא לאתדבקא ביה. ואינון חבריא דמשתדלי באורייתא זונגא דלהון בשעתא דזונגא אחרא אשתכח, והאי משבת לשבת לכונא רעותא לאתדבקא ביה בקודשא בריך הוא ובכנסת ישראל, והוא עידן רעותא דמתברכו כלא עלאי ותתאי:

אי בני נשא אתרחקו מניה, ועבדו כבעירי, אן הוא קדושה דלהון, לאשתכחא קדישין. אן אינון נפשין קדישין דמשכו מעילא. ושלמה מלכא צווח ואמר, (משלי יט) גם בלא דעת נפש לא טוב. גם בלא דעת, מאן הוא דעת. דא קודשא בריך הוא. נפש לא טוב, דא הוא נפש, דאינון משכין בעובדיהו, לא טוב, דהא מסטרא אחרא אתמשכאן עליהו נפשתא דלאו איהו טוב, בגין דלא מכונני לפייהו לקודשא בריך הוא:

מאן דאתלהיט ביצר הרע, בלא רעותא וכונא דלבא לקודשא בריך הוא. מסטרא דיצר הרע אתמשך עליה נפשא, דלאו איהו טוב, הדא הוא דכתיב גם בלא דעת נפש לא טוב ואז ברגלים חוטא. מאן דאיהו אז ברגלים ודחי שעתא בלא רעותא קדישא, חוטא. חוטא ודאי, בכלא:

ועל דא שריין מכתשין ביטין בבני נשא, ואסהידו באנפייהו בחציפותא דלהון, לאתזאה דהא קודשא בריך הוא מאיס בהו, ולא דעתייהו בהון, עד דאינון זכאן (דה גי ע"א) ומכטראן עובדיהו כמלקדמיו, ומתברכו (ס"א ומתדכאן).

חק לישראל – פרשת תזריע יום ד'

הלכה – הרמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ד'

- (א) כל הקרבנות אין מקריבין אותן אלא ביום שנאמר ביום צוותו את בני ישראל להקריב את קרבניהם ביום ולא בלילה לפיכך אין שוחטין זבחים אלא ביום ואין זורקין דמים אלא ביום השחיטה שנאמר ביום הקריבו את זבחו ביום הזביחה תהיה ההקרבה וכיון ששקעה החמה נפסל הדם:
- (ב) כל שקרבו מתיריו ביום מעלין אותו על המזבח כל הלילה כיצד זבחים שנזרק דמם ביום מקטירין אימוריהן בלילה עד שיעלה עמוד השחר וכן איברי העולות מקטירין אותן בלילה עד שיעלה עמוד השחר וכדי להרחיק מן הפשיעה אמרו חכמים שאין מקטירין האימורין ואיברי העולה אלא עד חצות הלילה:
- (ג) אע"פ שמוותר להקטיר אימורין ואיברים בלילה אין מאחרין אותן לדעת אלא משתדלין להקטיר הכל ביום חביבה מצוה בשעתה שהרי הקטר אימורין ואיברים אע"פ שכשרים בלילה דוחין את השבת בזמנן ואין מאחרין אותן למוצאי שבת:

לע"נ

זאב חיים בן שרה, משה דוד בן סוזנה מלכה, גד גבריאלי בן סוזן, סוזנה מלכה
בת שמחה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.